

forrige Samling var Ordfører her i Salen ved de militære Budgetters Behandling, udtrykkelig har gjort gældende i Modsætning til, hvad der var fremkommet fra Højres Side, at vi ikke kunne værne vor Neutralitet, og at vi skulle gøre os dette klart, vi maa ikke bilde os noget saadant ind. Vor Neutralitet kan blive krænket af en os ganske overlegen Magt. Selv om vi have rustet os af al vor Evne, ja, over vor Evne, er det dog ikke muligt for os at afvise en saadan Krænkelse eller slaa et saadant Angreb tilbage. Nej, siger den højtærede Kultusminister som Ordfører den Gang, hvad vi skulle gøre, er at indrette vore Sager saaledes, at vi kunne *konstatere* vor Neutralitet. Men idet den højtærede Kultusministers Udtalelser gik ud paa, at vi bør forringe vore Udgifter, tror jeg ogsaa, vi tør gaa ud fra, at saavel Regeringen som Flertallet vil lade det være sig magtpaaliggende at forringe Udgifterne til vort Forsvar i størst mulig Grad.

N. Jensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet ved denne Lejlighed, men et Par Udtalelser af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen) gør, at jeg dog vil fremkomme med et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem mente bl. a., at man havde begaaet en stor Fejl, den Gang man gik bort fra den almindelige Værnepligt, men han indrømmede ganske vist, at det var en Nødvendighed, hvis man overhovedet skulde ind paa Besparelser. Jeg tror, han har fuldstændig Ret i denne Betragtning. Naar man vil — hvad jeg ogsaa sætter størst Pris paa — bevare den almindelige Værnepligt og bevare den i alle sine Konsekvenser, vil det være meget vanskeligt at komme til nogen Besparelse. Men det ærede Medlem sagde tillige, henvendt til det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen), at de Udtalelser, denne var fremkommen med, skulde han ikke opholde sig ved, da de laa uden for den almindelige Ramme. Jeg blev noget overrasket derover, saa meget mere som det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds har udtrykt nogle af mine Tanker med Hensyn til vort Forsvarsvæsens Ordning. Jeg sigter her til hans Udtalelse angaaende Folkevæbning. Jeg har tidligere gentagne Gange udtalt mig i den Retning, men det har ikke kunnet lykkes at vinde et saadant Gehør derfor, at man har kunnet faa noget gennemført i Lovform. Jeg har nu det Haab, at man gennem en samlet Overvejelse i en Kom-

mission, naar man tager alle de Ting i Betragtning, som saavel fra den ærede Ordfører for Flertallet som fra det ærede Medlem, der staaer mig nærmest, og fra anden Side er fremkommet, kommer til at gaa i den Retning, jeg ønsker, i Retning af en Folkevæbning. Men jeg kan ikke nægte, at jeg, hvor enig jeg end var med det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds (Sigvald Olsen) med Hensyn til det Maal, man skal stile henimod, er nødsaget til at være uenig i hans Konklusion, naar han mente, at de Kanoner, der vare bevilgede, vare unødvendige, thi jeg mener, at Folkevæbningen, Folket i Vaaben, skal have saa gode Vaaben, som der overhovedet gives. Jeg vil nødigt, saa længe jeg har den Ære at repræsentere en Valgkreds her i Salen, at vi skulde komme til at staa over for en Gentagelse af Begivenhederne ved Dybbøl i 1864, at vore Vaaben nemlig ikke kunde maale sig med vore Modstanderes. Det maa være vor Opgave, at vore Folk, hvorledes vi end ordne vort Forsvar, hvad enten vi faa Folkevæbning eller ej, skulle have Vaaben, der staa fuldt ud paa Højde med Modstandernes, og hvad dette koster, maa vi søge at indvinde ad anden Vej. Historien har, forekommer det mig, i de senere Aar noksom godtgjort, at et Folk i Vaaben er ikke saadan at binde an med, men at det maa overvejes endog meget grundigt, inden man giver sig i Kast med et Folk, der er virkelig besjælet af Ønsket om at forsvare sin Ære og Selvstændighed. De allernyeste Begivenheder ere et Vidnesbyrd om, hvad et lille, men energisk og tappert Folk kan udrette. Det glæder mig, at det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds ogsaa er af den Formening, at vi ikke alene skulle værne vort Land indad, men at vi ogsaa, hvis det sker, som vi alle haabe ikke maa ske, skulle være villige til at værne det udad til, og hvis det sker, glæder det mig, at man ogsaa fra den Side vil være villig dertil. Jeg har aldrig tvivlet om, at Socialdemokraterne, naar de kaldtes under Fanerne, vilde være lige saa gode Borgere til at værne vor Arne og vor Frihed som hvilke som helst andre. Og jeg har ogsaa det Haab, at det skal kunne lykkes ved en virkelig saglig Forhandling med dem at kunne faa deres Tilslutning til, hvad vi alle kunne enes om som noget godt og formaalstjenligt. Det er mit Haab, at den Kommission, der bliver nedsat, vil tage dette Spørgsmaal om Folkevæbning op til alvorlig Prøvelse og se, hvor langt vi kunne naa i saa Henseende. Jeg tror, at hvis vi